

Драги малки читатели,

Не се познаваме ние — не сте срещали името ми по ваши книжки и списания.

Не пиша въ тѣхъ — и не е чудно.

Роденъ съмъ въ Русия — не познавамъ живота на българското дете.

Пръвъ пжтъ видѣхъ българчета-съученици въ Николаевъ, въ южно-славянския пансионъ.

Заедно следвахме въ гимназията и съ тѣхъ учехъ българския езикъ.]

Весело се живѣеше тамъ — при всичката строга дисциплина на директора Федоръ Николаевичъ Минковъ и рускитѣ надзиратели.

Ходѣхме даже съ разрешение въ драматическия театръ — а безъ — и въ театръ Монте — оперета.

Нѣма да излъжа — писахме и стихове. . .

Въ 1880 година семейството ни се пресели въ България — въ 1882 — и азъ.

Не зная какви боеви способности подозираше баща ми въ мене — но ме даде въ Военното училище.

Шестъ години марши рувахме. Три пжти бихме могли да обиколимъ свѣта.

Лѣтно време въ лагера до Княжево всѣки день превземахме на ножъ Бояна или Горна-Баня. Какъ не се изселиха жителитѣ оттамъ! . . .

Въ 1888 година ме произведоха офицеринъ. Подпоручикъ — въ 3-и артилерийски полкъ — въ Пловдивъ.